

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592885632/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

jeg nu engang var i Udlandet, at de ogsaa gjorde en Udenlandsreise, f. Ex. til Rom og Neapel og maaskee Ægypten; saa kunde vi følges ad og vende hjem til Danmark sammen.

Endelig skrev jeg et kort Brev til Wien, hvori jeg anmeldte for vedkommende Autoritet, at da jeg nu ikke længer behøvede Bibliotheket, takkede jeg for den Velvillie, der var bleven tilstaaet mig, gjorde Afkald paa enhver videre Gunst og betragtede mig løst fra ethvert Ansvar, som var forbundet med mit Ophold paa Slottet.

Da dette var skrevet, gik jeg ud for at tage Afsked med Luften og Jorden og Menneskene paa dette Sted, uden noiagtig at vide, hvor jeg først vilde hen.

En af Steyermarkerne kom mig imøde og sagde, at der var kommet en Trop Friskarer til Landsbyen, og at Slottet upaarvivelig denne Nat vilde blive taget og plyndret.

Jeg kunde ikke sige til den gamle Soldat, at jeg nu vilde reise, og det stillede sig ogsaa i samme Øieblik klart for mig, at naar jeg ved at boe paa Slottet og spise dets Herres Brød havde paataget mig et Ansvar, saa var jeg ikke løst derfra i samme Øieblik, som jeg skrev et Brev, hvori jeg lagde Ansvaret fra mig. En Time tidligere vilde maaskee den Tanke have forekommet mig gyldig, at jeg var en civil Person, der ikke behøvede at udsætte mig for Fare; men nu, nu laa min Fader som Riddersmand i sin Grav, jeg havde arvet ikke blot et Gods, men en Familieære trods den bedste Adelsmands, jeg var gaaet ud af mit Værelse saa stolt som en Keiser – skulde jeg nu krybe i Skjul for Fare og fremtidig slæbe mig gennem Verden med Bevidstheden derom som en personlig Ydmygelse? Jeg saae omkring mig, og hvad jeg hidtil havde gaaet og drømt om Skandser og Forsvar, hvad der havde været en Phantasi, som en lykkeligere, friere Mand kunde udrette, det blev nu en Virkelighed, jeg selv kunde magte.

Jeg kaldte Karlene sammen og spurgte dem, om de havde Lyst til at forsvare Slottet, indtil der kom Undsætning, eller indtil de ikke kunde mere, og de svarede med et Hurra. Saa oplæste jeg det Brev for dem, hvori det af det keiserlig-kongelige Hofcancelli var blevet mig paalagt under mit Ophold at føre Tilsyn med Bibliotheket, og tog i Henhold dertil Befalingen over dem i deres Keisers Navn. Tre Gange »Hoch« for Keiseren, og saa gik vi til Arbeidet. Opkjørselen til Slottet var fra Sydvest, og ved en Bøining mod Vest var Broen over Bjergstrømmen. Denne Bro var for massiv til, at jeg kunde sprænge